

# NAJ TI POVEM

LITERARNO GLASILO

GIMNAZIJE LAVA



2018/2019

## **NAJ TI POVEM**

Literarno glasilo  
Gimnazija Lava  
Šolski center Celje

**Matija Krumpak**

3–28

**Aljaž Rodič**

29–35

**Tilen Padovnik**

36–40

**Katja Rupel**

41–43

**Rok Hrustel**

44–48

**Iza Anderluh**

49–52

**Daša Križnik**

53–55

**Neli Jevšenak**

56–58

**Lana Kolar**

59–62

Mentorstvo, fotografije  
**Jana Kvas**

Celje, maj 2019

# MATIJA KRUMPAK



### **Naj ti povem**

Naj ti povem.  
Kaj se z mano dogaja.  
V glavi mi šumijo toni in zvenijo šumi.  
Sveže pokošena trava je ista snov kot moja miza.  
Mlečni zobje pa niso iz mleka, ampak iz mesa.  
Ko se ozrem na srajco, vidim zvezdnato nebo, polno teme, in nekaj luči povsod. Vidim temo.  
Po zemlji se plazijo črvi in murni.  
Po Zemlji se plazijo ljudje in tipi.  
Strop se udara.  
Prišlo je do razpada električnih žic, ki so zaradi podgan in arzenika korozirale vodo in ustvarile novo prajuho, v kateri nastanejo makroorganizmi na osnovi pečenega krompirja in ciglov.  
Ti se množijo in delijo z -1, nato z 0, kar tvori črno luknjo, ki oslabi integriteto stropa nad menoj.  
Podira se streha in pade na gasilca, nosečega čelado in glavnik.  
Strešnik mu spešta ključno kost.  
Iz srca mu požene roža, polita s tinto v senci in temi, dlani jo utrgajo in vržejo v zamrzovalnik, poleg pasje hrane.  
V deželi sanj primanjkuje udobja in trikotnikov, dejansko truplo plava med ribami in spomini na alergije, brez cilja, pod mavrico, beži pred zasledovalci in žabami, v knjigah pišem o šibkosti in strukturi.  
Oh, Bowie trpeči, kdaj boš našel spanec.  
Pozimi, ko bo Bled razočaran nad Ppoletjeem v zavodu za norce ob križišču, plevel gori v zubljih, ujet pod mostom tradicionalnosti opazujem Toskano v jutranjem siju divjem.  
80chi strmi v mraz.  
Brrr.  
Modri dnevi.  
Sinja črnina, del razvoja.  
Nemiren skrot.  
Temačna luč v zatočišču.

### **Marmelada**

Čas stoji zamrznjen kot led in vroč kot trava v dežju.  
V gozdu rastejo hiše in vodovodni kanali,  
črpajoči iz izvira, ob cinkarni v gorah.  
Zastrupljena generacija.  
Na tablo rišemo ljudi z ušesi.

(Včasih brez glave.)

Kdo je kriv?

Ti, ker obstajaš, ali jaz, ki te lovim v spomin in meljem v srcu?  
Še rože venijo, če jih ne zalivaš, a umrejo, ko so posajene na jezersko dno.

V klobuku so skrite kaplje krvi.

Zapri oči in pojdi po poti.

Spotakneš se in nato padeš.

Kaj je vmes?

Leteč kriliš po nebu.

Zagrabi kos ptice v pest in jo spij.

Da nabreknejo oči.

Pisane kot spekter barvnih flomastrov.

Živimo v odsevu dimenzij skozi interferenčno.

Besede, besede, besede.

Čez nizke in pod visoke.

Skozi oživčene vasice in mesta v gozdu.

### **Izboljšava**

Po prašnih tleh podi se pes.

Pred vrati poje pesmico.

Pisan papir bi bil uspeh.

Bežeč daleč pred resnico.

Vsak dan znova sitni glas.

Zatira um pred stvarjenjem.

Kot snop besed ustavi čas.

Nastanek odpora pred morjenjem.

### **Risbice**

Kresnice bežeče napolnijo nebo afriških noči.

Že predolgo jadrajo proti obzorjem.

V temi se svetijo tvoje oči.

Še kar čutim občutke.

Mira in potovanja v mirovanju.

Pod soncem se žgejo ulice mest in gozdov.

Kozolci mečejo senco na seno.

Verjameš v trenutke?

Ure tečejo kot reke vzdolž gradov.

Pred koncem poglej nazaj.

En pogled brez obžalovanja v kritičnem stanju.

Svetle globine utaplajo brezupne popotnike.

## Avanturistist

Rdeči tobogan je razžarjen od sonca in neonskih luči.

Zlomljene lopate smo zakopali v skrinje.

Zaklad!!!

Pojdimo ponj. Na krovu lesenih barkač, po motenih valovih, kot stari morski volkovi, podeči se za liscami iz zlata.

Kobilice orjejo po gozdovih.

Jambori se lomijo pod težo papig.

Nabiranje kamilic ni zame.

Raje lovim gazele na bizonjem hrbtu.

V sanjah.

Ker nimam ne fizične ne psihične moči.

Morda me preganja vsaj sila.

Čas beži kakor ribe iz Nila.

Tvoja lica so mehka, gladka kot svila.

Oči živijo v pogledu na gmoto akrila.

Idila.

Podgana se je skrila.

## Enciklopedija

Velike polomije so uspeh za množice.

Imam krompirjev rumeni škratji virus.

Od vožnje z avtobusom po Indiji.

Košarko igram samo na novega leta dan.

Pa naj bo mrzlo ali snežni zamet.

Vsakemu ježu zrastejo bodice.

Ne pravim, da hrošči vzbujajo gnus.

A rumene podmornice ne pomagajo Silviji.

Mlini iz papirja stojijo zaman.

Poglej v nebo.

Goreč komet.

Hudo.

Luna je ena, a zvezd je sto.

Saj ne veš, kaj še bo.

Skrito zlo.

Razlomljeno zlato.

Arpeggio.

Dokler ne padeva na dno.

Čez Kosovo.

Cyrano ali Romeo.

Peteršilj.

### **Sveže novice**

Vsak fosil je nekoč živel.  
Azerbajdžanski kaviar ima svojo ceno.  
Tišine jezik ni nikoli zapel.  
Ladje so skrite pod kožo usnjeno.  
Vse, kar ostane, je svet zarjavel.  
Blato je življenje, a vseeno.  
Ti spiš in sneg je bel.  
Žaromet sveti na pisano kopreno.  
Spet in spet.

### **Vodeno pohoštvo**

Zvezde sijajo na čista lica.  
Tulipani umirajo počasi.  
Čez noč.  
Brez luči.  
Meja poti je stranica.  
Luč se ne oglasi.  
Rekoč.  
Tulipan molči.  
Barve pojemajo.  
Tema živi.  
Na travi.  
Plava.  
Kup smeti.  
Kot ti.  
Živi.  
In spi.  
Lepota veni.

### **Figurice**

Sonce spi.  
Vse dni.  
Lepo ...  
Kot mi.  
Vsi. Vsi. Vsi.  
Vsi ste super.  
Zelo. Zelo.  
Ja.



### **Kultiviranostiki**

Evforija in ponos se zapičita vate.  
Gore se premikajo.  
Kot preteklost, bežeča stran.  
Napihnenost spušča zrak.  
Trije levi rjovijo.  
Petelini spijo pod soncem.  
V obleki s klobukom.  
A brez kravate.  
Glasbo ljubi vsak.  
A poezija je smetje.  
Potrebujemo talno gretje.  
Kritična točka.  
Temna noč in zvezde.  
Ki sijejo.  
In ti.  
Kakor vsi.  
V temi.  
Noč žari.

### **Dvoumnost**

Cvetje se razpira ob soncu in pogledu tvojih oči.  
In s tabo sleherni dan se svet bolj idealen zdi.  
Ne vem, kako živel bi sam, obkrožen z drugimi ljudmi.  
Saj gonilo mojega življenja si edino ti.  
Lahko ti je ime Kresnica v svetu brez oči.  
Skrite so stezice tam, v svetu brez poti.  
Zate prebedel sem sto temnih noči.  
Vsak dan nove solze, nove rane, sveža kri.  
Še štirinajst postaj do tam, kjer roža spet cveti.

### **Situacija**

Ne bom si brisal solz.  
Pustil bom, da se posušijo.  
Kot trupla pod soncem.  
Ali jaz.  
Moja duša čaka na svežino.  
Ideje spijo.  
Trnova pot pred srečnim koncem.



Nem glas.  
Vriskanje v noči.  
Smreke strmijo.  
Smeh iz zlata v roki.  
Mlečna kislina v nogah.  
Kamenje v čevljih.  
Tristo korakov na sever, azimut na 250°.  
Vrata v naravo.  
Napoleon je utonil v blatu, zakaj bi moral ti.  
Kompliment.

Odšla si stran.  
V nov dan.  
Kot voda.  
Med štirimi stenami.  
Dvatisočdvestoprvi trenutek.  
Srce bije s 120 bpm.  
Stopi bliže.  
140.  
Odpiram oči.  
160.  
Svet se okoli mene vrti.  
0.  
In stoji.  
Zdaj leti.  
Jaz in ti.  
Padava v brezno teme in globin.  
Z neskončnih višin.  
Strihnin.  
Ali aspirin.  
Rešetke na oknih.  
Čas stoji.  
Ko si z menoj, pa izgine, zbeži.  
Relativnostna ironija.

### **Razkroj srca**

Meglince zakrivajo svet.  
Sam v njem ujet  
iščem tebe.

Ulice samevajo.  
Solz ne skrivam.  
Krivim le sebe.

Zvezde naključno pomirajo.  
Resnost boli.  
Resnica še bolj.

Sanjam.  
Da bom srečen spet.  
Ležeč in krepko zadet.

### **Rad imam glasbo**

Zagrni zavese pred soncem.  
Natakni si klobuk.  
Gledam skozi okna  
v modre rumene vijolične hribe.  
In kometi nad nebom letijo.  
Kot kresnice ...  
Vrtnice dišijo na zahodu.  
Zgubi se v Parizu.  
Poglejte me.  
Noro.  
Gospodična, ne bom vas pozabil.  
Bombe nad Bagdadom padajo.  
Kopljemo zlato kot  
netopir iz pekla.  
Ne skrbi, otrok, čas bo prišel.  
Za rdeče kosti.

### **Budva-um**

Rože rastejo, da se utrgajo in da se izumijo papirnati klobuki.  
Solze se spuščajo po licih kot slapovi.  
Sonce žge, čas za večerjo.  
V družbi samevam in pijem.  
Nato plešemo. Na Balkanu.  
Do onemoglosti. S kozarcem v roki.  
Idemo. V Pariz. Trokadero.  
Banter.  
Emocionalni ekstremi.

## Trudim se

Tvoja glava je lažja, ko počiva na moji rami.  
Ko v mesečini se svetlika tvoj obraz.  
Ko črički mašijo zasanjani glas.  
Ko nežno žgečkaš me s pramenom svojih las.  
Tokrat se zažene svet in ustavi čas.  
Dokler me svet brez sanj ne zdrami.  
In zvezde naznanijo konec noči.  
Noči, na katero spomin še vedno gori.  
Strast že dolgo tiho tli.  
Kot Werther brezkončno hrepenim.  
Pišem ti pesmi, zato ne spim.  
In mislim na misli, ne da živim.  
V sanjah, kjer bliže k tebi želim.  
Ko moje srce bo drhteče prosilo.  
Z vsakim dnem bolj milo bilo.  
Ko sonce zaide preko ljudi.  
Budilke kričijo sredi noči.  
Češnje zorijo, rdeče kot kri.  
Plašči se trgajo, zunaj sneži.  
Reke valovijo in šumijo.  
Ledeni plameni temačno zagorijo.  
Nisem si mislil, da bom srečal Hurijo.  
Preden alegorije vse spremenijo.

Zadnja rosna kaplja na travnati bilki v meglenem pomladnem jutru.

Sončni žarki bodejo skozenj.  
Cesta brez senc.  
Vlažen asfalt.  
Črne ptice žvrgolijo in trkajo po oknih.  
Potok žubori čez dolino.  
Termična konvekcija.  
Razelektritve.  
Tišina.

Trzajoči lasje plešejo step.  
Pšenica se ziba.  
Vse je rumeno.  
Še solze.  
In nebo.  
In neskončna brezmejna ravan!  
In čolni brez jader plujejo tam.  
Kjer ni pomolov.  
Le zvezde.

Kupi listja na zelenici.

Nobene grablje ne zaležejo.  
Morda kakšen liker.  
Morda kakšen liter.  
Klime so ugasnile.  
Dež buči po troplastnih oknih.  
Žaluzije razpadejo v črepinje.  
Centrifuga.  
Spet na tleh.

Veje zaledenele v led.  
Vse razpada.  
Vrt je napolnjen s trupli.  
Več ga ni moč okopavati.  
V njem je Lucifer preklet.  
Snežna kepa na dnu prepada.  
Tema kliče luč.  
Svetloba te zmore uspavati.  
Violina.

Ko umrem,  
pusti balkon odprt.  
Z njega vidim v svet.  
Tvoj odsev se lomi vanj.  
Tvoj odmev prepeva zanj.  
Četudi dežuje.  
Spomni se.  
Kar naprej je deževalo tisti dan.  
Ko sva čakala.  
Pa ni prišel.  
Bo pa jutri.  
Levo oko je rdeče.  
Desno oko je belo.  
Iščem požar.  
Da ga razvnetim.  
Gledam, kako svet gori.  
In hkrati pojem.

Asociacije gradijo poezijo.  
Jaz plavam v njih.  
Avantgarde se počasi izgubijo.  
Štejem verze in rime.  
Tvoje oči so oblaki.

Svetleče besede počivajo v zraku.  
Aktivno k tebi iščem poti.  
Morda nisem vedno s tabo v koraku.  
Omagam v jarku, umiram od strasti.

Zveneče besede zvenijo popolno.  
A vem, da nisi pozabila vseh mojih napak.  
Teh bo, verjemi, še ogromno.  
Oprosti mi, saj napake dela vsak.

Koliko časa že prešerno trpim.  
Ekspresija v meni kriči, zato molčim.  
Realnost v življenju si ti, zato spim.

Serenada ni le zvok, napisan, da šumi.  
Išče prenevarno pot, da pridem ti v srce.

Tristo dni ne mislim na nič drugega kot nate.  
Omamljen ležim pred teboj, besede loščim zate.

Hvala ti za tvoj nasmeh, oči ... Za vse, kar si.  
Obljubim, da ne lažem, ko priznam, da vplivaš name.  
Toliko kot sonce, voda, vir življenja moj si ti.  
Edina prinašalka sreče, edina prava zame.  
Leta tečejo hitreje, kmalu konec bo noči.  
A tvoja glava naj počiva v zavetju moje rame.

Visoko nad nebom.  
Se sinestezija utaplja.  
V katranu.  
Hrup.  
Čeprav vsi molčimo.  
V temi.  
Med rožami.  
Brez korenin.  
Brin.

Jablane.  
Stojijo.  
Druga za drugo.  
To je vrsta.  
Za poletje.  
Lepo je živeti.  
Sedeti na strehi in strmeti v sosedovo travo.  
Raste.  
Murni grmijo med rastočo sosedovo travo.  
Zelena.  
Metulji sede med rastočo zeleno sosedovo travo.  
Mokra.  
Zvezde sijejo.  
Ura bije dvakrat.

Mislím nate.  
Ali ni noč samo črni dan?  
Slikar bi ju upodobil enako.  
Le ljudje so ponoči rdeči.  
Tema umije sivino.  
Zobovje rjavi.  
Prihodnost je naša.  
Zato bomo živeli večno.  
Plamen ugaša.  
Depresija skeli.  
Kot črne oči.  
Naravnost iz premogovnika.  
Megla pada na travo.  
Tisto od prej.  
Hladno je na strehi.  
Le o čem sanjaš?

Če sem kriv, mi to dokažite.  
Molčite vi, ki nič ne veste.  
Saj ne vztrajam neomajno.  
Ni res! Ni res!  
Življenje je občutljivo.  
Ukrenil sem vse, kar je prav.  
Sonce sem, ki sije samo sebi.  
Motivi se prepletajo v posebnih oblikah.  
Lahko bi bil bolj igriv, zabaven, lahkoživ, dvorljiv.  
Kdo bo napisal zadnje poglavje?  
Kako zaključiti roman?  
Kako priti v čas?  
Kdo me bo prevedel?  
S prepletenimi rokami opazoval zvezde in poslušal zamolkli šum slapov.  
Objektivne lepote ni mogoče strogo dokazati.  
Je pa izvor značilne tematske naravnosti.  
Svet se kozmično razvija.  
Dvorec propada iz roda v rod.  
Kot umetniki.  
Z oteklimi vekami.  
Ogovarjajo lepotice.  
Razmišljajo.  
Iščejo muze.  
Iščejo oči, ki bi jih gledale do konca dni.  
Kolikokrat smo že ostali na pragu pred vrati.  
Vohali smo vrtnice in slavci so peli.  
Pesmi v novembrskem večeru.  
Zakaj si se zaljubil v Španijo?  
Zdaj veš, da te nikoli ni ljubila.  
Srce ne more več molčati bolečin.

Telo potemni.  
Umira, ne da bi gledal tiste oči.  
Le milo poje.  
In zaliva rože na vrtu.  
Fantazije na terasi.  
Lisice pa kopljejo.

Zakaj še pišem, več ne vem.  
Povedal sem vse, kar se povedati je dalo.  
Edino, kar vem, je, da nehati ne smem.  
Besed je neskončno, a časa premalo.  
Ljudje vandramo skozi mladost.  
Pod soncem tavamo svobodno.  
Hodimo proti cilju.  
Pa naj bo karkoli.  
Naj se obrača kot burja.  
Pa vendar smo srečni zaradi malih stvari.  
Drugih ljudi.  
Tudi ti.  
Dokler beli tulipani cvetijo.  
Črne omare stojijo.  
Moje oči sledijo.

### **Za tisto posebno osebo**

Svet zaudarja po šibkosti zaradi tebe.  
Še vedno nas mučiš s svojo prisotnostjo.  
Zaprli bi te v svinčeno kletko in te privezal na Titanik.  
Zakuril bi gozdnato pobočje in te kot sir kotalil po žerjavici.  
Vtaknil bi te v pečico na 420°F in te pustil, da skurjen počiš.  
Lobanjo bi ti izmaličil z mizo iz stekla in keramike.  
Zapičil bi ti dve žici v žilo in proizvajal železo z elektrolizo.  
Privezal bi te na steber v Černobilu, ki bi te nato požrl.  
Izpulil bi ti nohte na nogah.  
Vložil bi te v fenolftalein in podaril 3. OŠ Rogaška za seciranje.  
Predvajal bi ti 10-urni Balkan mix na 200 dB.  
Utopil bi te v vedru tekile brez limon.  
Dal bi ti 4-letno domačo nalogo iz matematike čez vikend.  
Položil bi ti glavo na zeleno travo in te pustil počivati.  
Nato bi ti sploščil glavo s parnim valjarjem.  
Potopil bi te v Črno luknjo.  
Prosim, pojdi stran.  
Za skupno blaginjo.



## Mizerium

Vse knjige se praznijo.  
Črke letijo po zraku.  
Kdo me reši tega kaosa?  
Besede nimajo več smisla.

## Bel klobuk

Bel klobuk.  
Slamnik iz papirja, kakor sneg.  
Krhek in moker pod soncem.  
Še črn trak za kontrast.  
Potuje po zraku.  
Pod soncem.  
Nove podobe na vsakem koraku.  
Kot v pesku skrita pošast.  
Sončni vzhod, oranžen, rdeč.  
Ognjen kot razbeljena peč.  
Ki žge bel klobuk.  
In snežno kepo.  
Na morju ni zaprek.  
Beli pogled se razteza čez stepo.  
Tulipanov ni nikjer.  
Le sladkor in sol.  
Vroče je.  
Vsak korak žge v podplate.  
Stopi v morje in hodi naprej.  
Tukaj je mir.  
Podvodni zvonovi.  
Biseri in preperel stol.  
Kamenje raste v gorah.  
Ni več takšen kot prej.  
Le še bel klobuk, ki ga premetavajo.

## Zgodbica

Zelene zavese zakrivajo sij zelenih listov na rdečerumenem drevesu.  
Modronebesne tapete se trgajo na rumenozelene kosce.  
Parket se sveti kot blaten ribnik.  
Mizice na travniku še niso pogrnjene.  
Nekdo je zažgal prtičke in jih obesil na ograjo.  
Skodelice iz riževega porcelana, Kitajcev pa nikjer.

Mala mravljica se sprehaja skozi prostor-čas.  
Na poti sreča truplo slončka, starega 12,3 dni.

Smrdi.

Mala mravljica najde zapuščeno vas.  
Preteklost zakopana, na oknih pisan papir.

Zverine v baru kanasto igrajo.

Prošnje za pomilostitev so bile zavrnjene.

Natoči mi žganje, življenje je piknik.

Mravljica toči gin skozi okno, čez balkon.

Kje je zdaj tvoj patron?

Privezala se bo na balon in poletela.

Proti soncu.

In tapetam.

Kaj se zdaj dogaja?

Zakaj nebo razpada?

Za njim pa opečnata stena.

Kako naj balon zdaj leti?

Ujet je v škatli, oken pa ni.

Mravljica, ujeta z njim, kako naj sploh živi?

Balon od groze počí.

Od kdaj ima mravljica krila?

Aja.

Madež.

Zelene zavese zakrivajo sij zelenih listov in ostankov male mravljice.

## 24 ur

Mirno je jutro, skoraj še noč.

Prezgodaj za zavedanje samega sebe.

Ob cesti razpira se travnik cvetoč.

Orionov sij me spominja nate.

Brezupno tavam prek širnih poljan.

Ujet sem, ne da bi ugriznil v vabo.

A nikdar nočem zapustiti sanj,

saj v sanjah lahko sanjam s tabo.

Konec sanj je le uvod,

ker ti ves moj si svet.

Ljubim te kot sončni vzhod,

na dan, ko te vidim spet.

/

Spet dežuje skozi noč,  
luna pa sije svetleje kot sonce.  
Spet ne spim, v sebi jokajoč.  
Jeza se prebija na plan skozi sence.

Netopirji plapolajo v temi.  
A to ni razlog, da se jezim.  
Srce glasno bije, še bolj hrepeni.  
Vedno molčim, zdaj več ne zdržim.

Preprosto povedano, ljubim jo.  
Kljub boli, ki mi jo je zadala.  
Več jih bilo je in več jih še bo.  
A večno bo muza v pesmih ostala.

### **Črno srce + 7 (SSKJ)**

Kot sega pomlad do zvezdnikov in še dlje,  
spoprijateljim se s tvojim okolišem.  
Ko jamarim v temeljenje, mrzlotno meglino.  
Sveži me tisoč lučic.

Moja svetilka se ti v rokavičarjih trezni,  
veterinarstvo ji odpada, le dušek hrešči.  
Neživljenjska pogodbenica, vse, kar me ostraši.  
Centralizira moje randije, ko me srečelovec zaranžira.

Moja svetilka se ti v rokavičarjih trezni,  
veterinarstvo ji odpada, le dušek se kuja.  
Neživljenjska pogodbenica, vse, kar me ostraši.  
Centralizira moje randije, ko me srečelovec zaranžira.

Je še kaj lepočutnega, ko vse izhlapi,  
ko ti vse zavrešči, kot si name ti?  
Ker brez vseh odljudnežev, vseh gorečic, ki se steblo.  
Nisi nič drugega kot le črnjava srčika.

## Čas za spanje

Veš, tisto ... Ko ležiš v temi.  
Zaprlih oči.  
Čakaš na jutro in dan, skupaj z vstajanjem, ko bo čas.  
Strmiš v mesečino, v polno luno.  
Poslušáš neki mellow trap.  
Samo za občutke.  
Predan prihodnosti.  
Zaprlih oči.  
Svet, ta svet, kjer živiš, je bil narejen za nas.  
Živiš za trenutke.  
Trenutke miru.  
In sreče.  
Loviš jih, kot da ne pridejo sami.  
Ti pa ležiš v temi.  
Zaprlih oči.

## Zavese v mesečini

Ogromno rib po morju plava.  
Akvarij pa ni prižgan.  
Res prelepa je narava.  
V njej pa sveti gozd teman.  
  
Rdeče oči na steni.  
Rdeče luči na tebi.  
Gorijo, gorijo kot pepel in žerjavica.  
Žerjavica zoglenela iz lesa.  
  
Les, ki bil je zažgan.  
Zažgan, zažgan z ognjem.  
Ognjem, ki gori.  
Gori kot rdeče, rdeče oči.

## Zima 55

Slike stopnic na tapeti.  
Izvezene iz platnenih mrež.  
LED – dioda sveti.  
Mimo krive lune greš.  
Vladimir se valja v snegu.  
Izdeluje angelčke.

Bel požar, tam gori na bregu.  
Iskre kot čmrlji brenče.  
Noge stopajo na prašen laminat.  
Usnjene gume, gume iz zelja.  
Po tretjem zatišju spet nov preobrat.  
Črički zopet bodo naša želja,  
ki na brodu po valovih teče.  
Obče sonce in predznak.  
Pranje kot poševno meče.  
Prah bo prah, korak korak.  
Vezalke črne odvezane.  
Prodajalcu sončnih naočnikov.  
Izmozgane, naj se vrne.  
Vrne v domovino, vrne, vrne domov.  
Zmote iz zornih kotov.  
Ptic na gabrih, sinic.  
Vsote stotih rokov.  
Mine, padle na sipine.  
Grablje, krvave kaplje.  
Puhast pulover, oblast.  
Table brišejo ostre sablje.  
To je past, zemljo krast.  
Čast, moja last,  
ast, ast, astmatiki.

### Dialog

Spomnim se dni, ko smo sedeli v tunelu in prižigali sveče.  
Kljub temu da sem jih pozabil.  
Ker se niso zgodili.  
Lažnivec.  
Po glavi so mi udarjali govoreči bobni.  
In po očeh so mi plesale makadamske ceste.  
In jesensko listje.  
Ni res, oči imaš bele kot pirina moka.  
Hlad je rezal v kosti.  
Zobje so šklepetali.  
V ritmu bossanove.  
Stopili smo zobe v kastanjete, ritem mitraljeza.  
Dežja ni bilo, a iz neke cevi stalno kaplja.  
In to stalno.  
Kaplja v večnost.  
Bele cevi, kot pirina moka.  
Megla, gosta kot oblaki nad bloki.  
Utoplja cvetje.

Polni tunel in sveče ugaša.  
To ni cvetje, to so grafiti.  
Človek je hodil po ulici.  
Hodil je z nogami.  
Hodil je po sivem pločniku.  
Pločnik je bil rumen.  
Izgubljen v mislih.  
V labirintu sivine, grafitov in smeti.  
Ulice so novi tuneli.  
Nekdo še vedno leži na tleh.  
Spet smo izgubljeni.  
Skupaj.

### **Poza**

Nežni oblaki objemajo ulične svetilke in zimzelene jakne.  
Medtem ko tiho plujejo po trnih jakne iz zlata.  
Z nemirnimi koraki stopajo naprej skozi črte in pike.  
Ni mi mar za njihove rane.  
Nesreča drugih me pač ne gane.  
Kako naj vem, kaj pada z neba?  
Samo to želim, da greš daleč, mimo mene.  
Preko makovih polj ste prebrodili gozdove.  
Na obzorju sveti zora, zora novega sveta.  
Vse črne pike zaklepajo ograjo.  
Hlinjeno dobroto za zidom igrajo.  
Čeprav to ni rešitev.

### **Ritem**

Rad imam platnene čevlje, ker v njih režem skozi zrak.  
Moji čevlji so veselje, v njih je sladek vsak korak.  
Šel bom, koder me pot odpelje, proti soncu ali v mrak.  
Mislil bom na svoje želje, ko bom vrgel glavo vznak.

### **Povojno**

Zakaj nisem vzel jakne s sabo v to ledeno dolino na sprehod?  
Dobesedno zmrzuje.  
Pa prav nikjer ni nikogar s toplim božičnim čajem zame.

Dve žlički sladkorja.  
Ne zaslužim si takega miru in topline.  
Saj vse mine, tudi zime.  
Ovseni kosmiči, a sem vseeno ostal sam.  
Pa naj bi šla gor ali dol.  
Žabe plavajo v močvirju in plavajo v meni in umirajo.  
Pravica je grenka, a pravica je pravica.  
Je pravica.  
Prihodnost osvobaja, svoboda je naša.  
Kje je odgovornost?  
Kje so posledice?  
Tu je le poledica, tu padem, tu si razbijem lobanjo.  
Regam v noč.

### **Splošno**

Hladno listje v tišini pada skozi sočno meglo.  
Sence prebledele med lužami ledenijo.  
Veja nad vejo nad vejo nad mano.  
S počasnimi koraki zasanjano trohnijo.  
Zrak se meša s časom in z Ljubljano.  
Zakaj ljudje molče drug po drugem hrepenijo?  
Grad bo odseval rdeče nebo.  
Ko spet se spomni, zakaj sploh živijo.

### **Priznam**

Krogi na zelenem nebu.  
Električne ograje za zastrtimi žaluzijami.  
Zapestne ure bijejo v digitalni tišini.  
Bel klobuk tone v morje miz in pisanega cvetja.  
Kaj bi bilo, če se zbudiš v jutro, tvoja jablana pa ne?  
Dežuje, ti pa si brez nogavic.  
Ko se jutri utopim, priznaj, da ti ni mar zame.  
Le črv v jabolku.  
Ali osa.  
Ujet v svet, v katerega sonce ne vstopa.  
Le radijski valovi.  
Moj svet je svet dojemanja sebe kot edine konstante.  
Hočem postati spremenljivka.  
Laboratorij se podira.  
Iz nasmeha do kraljice, v nebo in zgodovino.



Ali bi lahko sedel na stolu, brenčal in stal?  
Udarjal po kitari v upanju umetnosti.  
Moral bi si zlepiti prste in usta.  
A kaj ko ne morem zapreti oči.  
V novembrskem jutru je svetleje kot v oktobrskem.  
Tema povsod.  
Počutim se prazno.  
Zelo prazno.  
Brez moči za jezo ali veselje.  
Utapljam se.  
To ne more biti zdravo.

### **Vibes - [soundcloud.com/lilkrumpy](https://soundcloud.com/lilkrumpy)**

Češnje ne izginejo pravočasno.  
Večerni mraz me zmrazi v veličastnosti.  
Sanjati o čarobnosti si želim vsako noč.  
Mrzla ruska noč vame udarja kot orjaško kladivo.  
Slediti stopinjam si želim sleherni dan in izgubljam se.  
Padel sem na Jupiter in našel kolonijo Marsovcev.  
Življenje vrta je dolgo, a mu moramo posvetiti pozornost.  
Moje misli pri matematiki odtavajo v igrivosti skozi okna.  
Pritisk v transu me omejuje in hkrati podžiga.  
Poletna ljubezen ni nikoli tako dobra, kot bi lahko bila.  
Trnje je surovo, grobo in boleče, toda vredno solza.  
Osamljeni žvižgač sem še vedno tu, pa še žvižgati ne znam.  
Zbudi se in čuti, kar čutim sam.

### **Veter**

Moje srce je drhtelo,  
ko sonce je zgodaj zašlo.  
Vino in sveče dišijo.  
V tišini se peljem v temo.  
Vsi so danes srečni.  
Vse leto na zdaj so čakali.  
Lepi spomini so večni.  
Zakaj ne bi srečni ostali?  
Ceste močno zasnežene.  
Domovi so polni topline.  
Stresa več ni, skrbi ni nobene.  
Vsi upajo, da nikdar ne mine.  
Čakal sem nate.

Pod kandelabrom sredi mesta,  
ko padal je božični sneg.  
Speča ulica, bela cesta.  
Praznično vzdušje po hišah.  
Topel izdih iz kamina.  
Sočne vonjave na mizah.  
To je prijetna milina.  
Lahko bi bil razočaran,  
da si me v snegu pustila.  
A vem, da tega ne zmorem.  
Ker si mi idilo razkrila.  
Zdaj spet čakam.  
Na novo poglavje.  
Do takrat pa zmrzujem.  
Z nasmehom na obrazu.

### **Vse**

Spominjam se senc in sončevega sija.  
Spominjam se trave in lenih cvetlic.  
Spominjam se megle, ki mesto ovija.  
Spominjam se ustnic in rožnatih lic.

Spominjam se bledega sija na nebu.  
Spominjam se bakel, gorečih v temi.  
Spominjam se časov, ko svet bil je v redu.  
Spominjam se zvezd in temačnih noči.

Spominjam se spominov, ostalo sem pozabil.  
Preteklost je za mano, ostal sem sam brez nje.  
Prihodnost je pred vrati, črnilo sem porabil.  
Morda pa le dočakam, da kdo se spomni me.

## Cikel sobotnega večera 1

I.

Rdeče-zeleno sonce.  
Na nebu iz čaja.  
Pekoči hribi.  
Iz plinskih mandarin.  
Mandarine, mandarine.  
Omare, jezera.  
Kozarci olupljeni.  
V sobah, na stoli.  
Vrteči se svinčnik.  
In šal. Šale.  
Ha. Ha. Ha.

II.

Bele sence.  
Modre noči.  
Osamljene.  
Tihe luči.  
Silne sanje.  
Slika boli.  
Okno mene.  
Rane deli.

III.

4 kroglice na klopci  
so se kotalile.  
Eno Juda ukradel je  
in so se razgubile.  
Oh, Juda, Juda.  
Kaj si storil, ti debil?  
Uničil si popoln svet.  
Nič ni več idile.

IV.

Ste že slišali za ribe?  
Ki uničujejo življenja?  
Trgajo vezi?  
Izločujejo ljudi?  
Stiki propadejo.  
Individualizem.  
Idealizem – zavest.  
Pošteno. Sam sem kriv.  
Pokličite 1-800-velike-ribe.  
Večje ribe.  
Level 56.

V.

Nogomet.  
Šport – religija.  
Brcni žogo v gol –  
»mrežo«. Zakon.  
Oglaševanje.  
Posel.  
Zelenice iz papirja.  
Ljudje te gledajo.  
Obnašaj se.

VI.

Pozabil sem.  
Na tvoja dvojčka.  
Kastor in Poluks.  
Zvezdi zlivata  
helij iz vodika.  
Energijski sij.  
Zame.

### **Vsakdan**

Zavem se šele, ko se svojeglavo sprehajam po hodniku.

Sklonjene glave.

Še vedno ne znam žvižgati.

Pa to tudi tukaj verjetno ne bi bilo zaželeno.

Najlepše je sedeti in hibernirati v pokornosti.

Ampak brnimo in brenčimo.

Na desni polprazni stoli na tramu železnem.

Na levi sedeči po meter narazen.

Za mano preteklost.

Pred mano protipožarna vrata.

Odrta, vzplamtim.

Sedem na klop nasproti vrat.

Žice v ušesih in vse drugo.

Vklopljen v sistem mišljenja.

Nihče noče po svoje misliti.

Vsi želijo ustrezati v sestavljanke.

Včasih je kosov 3000, včasih 28-2.

Vstanem in se sesedem na stol.

Oči prazno strmijo v belo tablo.

»Saj sploh ni bela,« pomislim. »Zamazana s črnino je.«

Svet ne sme biti nepopoln, moj svet že ne.

Vstanem in utrgam papirnato brisačo.

Pritiskam jo nežno ob tablo.  
Brisačo umažem, na tabli se pa komaj pozna.  
Pritisnem močneje.  
Zdaj me še bolijo prsti.  
A je vredno.  
Tabla je veliko bolj bela kot poprej.  
Brisačo vržem v koš za smeti in sedem.  
Zadovoljen sem.

### Vpogled

Nihče te ni vprašal, kaj delaš,  
ko skozi okno si strmel.  
Tam ob polici posedaš  
in vidiš, da svet spet je bel.  
Nihče ne opazi ihtenja,  
saj ni še doseglo oči.  
Čprav so izvir hrepenenja.  
Jaz vem, da te nekaj duši.  
Svet te zavrača in muči.  
Vse to sem že večkrat prestal.  
Človek se vase zabubi.  
In čaka, da bo sneg zastal.

### Zavrtnjen

»Ostane pri deljenju je vedno logaritem  $\kappa\pi^2$ ...«  
sem odprtih ust sede razmišljal nek moment.  
In v tem trenutku priskaklja mimo Elsa.  
Usta zaprem in hitro porečem:  
»Jutro, v katerem namesto sonca meni svetiš ti ...«  
In nemudoma prebode me z ledenimi očmi.  
Do srca me zmrazi, ah, ledene oči!  
Kaj bi dal, da postal bi živi fosil ...  
Kot nek mogočen mamut v njenem objemu.  
Zagrabi me in me nikoli ne izpusti.  
Nič več nisem izdaval, v tem je pobrala šila in kopita.  
Kot jesenski maestral je pustila sveži hlad ledenih gor.  
Stopil sem se ob spominu nanjo.  
Srečen drhtim, nič ni lepšega kot hrepenenje.  
Kdo potrebuje depresijo realnosti,  
ko sleherna podoba lahko diši?

## Na maturancu imata točko ...

Ljudje propadajo.  
Sanje nam polzijo iz rok.  
Nemočno minevajo.  
Nihče ne ve, kaj bo.

Svet je meglena stvarnost.  
Večni boj luči in prahu.  
V srce žgoč kaos.  
Vse gre po zlu.

Zavest se prazni.  
Zamrznjena, zaprtih oči.  
Čas umira počasi.  
Nemo doneči srčni utrip.

Svet se spreminja.  
Človeška gniloba razsaja.  
Krik, ki utiša sledi bolečin.  
Ujet v večnosti časa.  
Groza pred nami.  
Prihodnost je naša.  
Objema jo tema.  
Obdana s solzami.  
Nihče ne ve, kaj bo z nami.

(Nihče ne ve, kaj bo z nami.  
Ne jaz, ne ti, ne vi.  
Usodo si krojimo sami.)

# ALJAŽ RODIČ





*Aljaž Rodič*

### **13 skrivnosti**

Izgubljen v gozdu,  
med stopinjami Skrota,  
enajst mesecev na obzorju,  
polarni medvedi okoli južnih sten.  
Ha! Dobra uganka ...  
Prijetna kakor spanec v krošnji.  
Trinajst, pa že celo leto v vojni,  
ena, (dve), tri, umri!

### **132. po kitajsko**

nepridiprav  
podtaknil mi je  
prisegam pri bogu  
zakaj bi se dolgočasil  
čestitke ob zmagi  
kosilo pa je bilo tako ali tako za nič  
pa naj se barka suka kolikor se želi  
nikoli nisem ljubil Laure

### **Alergija**

Ne želim si več dotikov!  
Nepremično se oziram na fragment prispodobe.  
Nočem več faznih premikov zavesti  
iz popolnega ničča vse do roba groze.

Tam je ranljivost  
in vse se vrti, vrti, vrti ...  
Ne želim je več poznati,  
zdaj je za vse prepozno.

Tokrat se zadnjič, na polju drhtečem,  
krvave solze ekstaze strahu  
prikažejo pod očmi pomladnega hudiča.  
Nočem je več ljubiti!

Žarek sonca mi preprosto povedano smrdi.  
Pa spet nazaj me posrka vrtinec spomina,  
spet nazaj na interval tegobnih dni.  
Nikoli več ne pijem njenega strupa!

Valovita senca mi je za petami,  
izgubljam se v vetru laži.  
Na tleh sem, a tal ni pod nogami,  
najraje bi potonil v odsevu večnih dni.

Požri me, luč zelena!  
Prepoji moje bitje do srca!  
Za njo mi je pa vseeno ...  
Ljubil pač nikoli več ne bom!

### **anocnaK**

(Na kratko.)  
Res ena boljših, heh ...  
Vau!  
Aha ... dragocena kultura ...  
Morda kdaj drugič ...  
Phuh, precej dolga je ...  
(Vzratno!)

### **Matematični absurd ali fantek brez ušes na glavi**

tujčeva skleda krvava v dvorcu  
široke ceste nimajo stopnic in čevlji nimajo gosenic  
jesensko cvetje in drhteče sanje  
čudovita potencirana preobrazba poseka  
iz minimalnih upov se spuščajo padalci  
arsonisti kadijo palme bananan  
prekomerna zvestoba večerna igra  
dobrodošli v republiki zelene olajšave™  
neprestano se vrtim na vrtiljaku zatiranja  
najlepše žabe pod trikotnim soncem in bradatimi oblaki  
poslednji račun deljeno z dva če se le da  
solatni krožniki po krajcar in pol +/- trije smrkliji  
odvečne brazgotine kakor kukavica pod tirnicami  
ribe oblečene v črne ženske vabijo v tornado ugodja  
dvakrat podčrtaj leteče paprike tiste pekoče  
odpihnilo mi bo smetano s češnje na smetani na češnji na smetani na nosu  
pogubno redukcionistično  
roboti Yu-Gi-Oh napadejo le dvakrat na teden in ukradejo kompot  
sredi krožišča leži alfa samec o mega  
smrt striglicam ki varajo cvikcange  
grobišča so nujna nujna kakor zavest sama  
zašvicanec pade s sanmi in zrastejo mu krila na prstih  
tri ribe buljijo druga v drugo vse ostalo mi je prikrito

la ba da ba da ba na bencin gre moja baraba  
več kot 1 več kot 1 več kot 1 in kje je talent  
čutim da se tresem kot 15 cm dolg zeleni shrek na AA baterije  
peresnica zapri se ure bo kmalu konec  
je bilo vredno odvreči življenje za to

### **Medgeneracijska**

Vitez preneha z bojem proti mlinom na veter.  
Norec kljub zvoncem še vedno živi.  
Nepokopani brat vstane od mrtvih.  
Vsi se zberejo na južnem otoku.  
Prideta še tista brez las, ki poje, in Penelopin mož.  
Skupaj se fotografirajo, kmalu za tem  
pa jih črni bik prežene in gredo vsak po svoje ... vsi za soncem.  
#književnost

### **Metulj**

Niti jaz ne vem,  
kaj skriva se  
za očmi pijanimi.

Angeli udobja,  
meni prepuščeni,  
v pepel razpršeni.

Prav vsak večer  
sesedem se za vrati.  
»Pomagaj, mati!«

Struge razočaranja  
na obrazu se srečujejo,  
hibe zaznamujejo.

Pobiram se in dvigam,  
a v trenutku padem,  
nič več se ne premikam.

...

Zjutraj vstanem,  
se oblečem in napravim,  
si oči pomanem,  
še današnjo masko si izberem,  
pa se spet z vsakdanom bavim.

Dovolj že imam,  
a se ne vdam,  
ker

kdo ve ...?

Morda kmalu se zabubim  
in potlej odletim.

Odletim daleč, daleč stran,  
tja, kjer sem bedak  
in mir imam.

### **Odlaganje**

- Pico klasiko brez gobic,  
dva paketa cigaret  
in kozarec vode, prosim.
  - V redu.
  - Vas smem vpr ...
  - Aha! Aha!
  - Pa še zemljevid, prosim.
- Oprostite gospod,  
ampak vi ste že zdavnaj mrtvi.
  - Prav, pa nič.
  - Prav.
  - Se vidiva jutri?
- Kot zmeraj, ob isti uri.
  - Adijo, idiot.
- Pico klasiko brez gobic,  
dva paketa cigaret  
in kozarec vode, prosim.

...

### **(Pot do zmage)**

Malenkost je v resnici gromozanska,  
ščep začimb, da je juha slastna,  
rahel dotik, pa je ljubezen strastna,  
trenutek moč večnosti ima.

Napako sem naredil.

Svojih ciljev nikoli ne bi smel doseči.

(Nalij kozarec do vrha, ne da bi ga napolnil.

Pojej cel kolač in naj ga nekaj ostane.

Skoči visoko in še višje, a noge naj dotikajo se tal.

S stegnjeno roko pokrči komolec.

Pa nariši vonj cvetlic.  
Ugrizni se za zobe.  
In urejeno sobo pospravi.  
Razbij te črepinje tukaj.  
S prstom dotakni se svetlobe.  
Odpravi napake v brezhibnem eseju.  
Naroči špagete, ki jih je zmanjkalo.  
V sekundi minuto bodi nepremičen.  
...)

Ne moreš dveh poti izbrati.  
Na žalost le po eni se je moč podati.  
Na srečo poti zapečatenе še niso.  
Ko enkrat smer si si zadal, napak več ni!

Živi ...  
Pa če tudi le za hip.

### **Samo(glasniška) žalitev**

Ampak res še ni nihče  
enako kakor jaz trpel  
in občutil besa nebes,  
od nekdanj bil je le odsev,  
uročen, propadel v pepel.

### **Sanje**

Podobe stvarnosti,  
skrite za zaveso.  
Obraz nevarnosti, strahu,  
nasmejan, zlagan, zvit.  
(Nisi sam svoj gospodar.  
Upri se, raztrgaj zaveso!)  
Nefiltrirane ideje  
z jutrom za vedno izginejo.

## Življenjska zavarovalnica

Kratek preskok, hop!

odidi

pojdi

izgini

Zakaj si še vedno tu?!

prosim te

rotim te

moledujem

Dokler je še čas, se prebudi.

preden

za vedno

potoneš

v temo ...

# TILEN PADOVNIK



### **Brokoli**

Prstan po angleško, prstan po angleško.  
Na drugi strani angel, ki poje mi nebeško.  
Pravi, da je vseeno, če je lažen ali pravi.  
Pravi, da je tukaj, da me pozdravi.

Zato ga pozdravim.  
»Zdravo, pozdravil bi me rad?« se začudim.  
»Rade volje, nisem doktor, a lahko se potrudim.«  
Mu verjamem.

Spusti se k meni.  
»Nimaš vročine, saj hladni so ti udi.  
Jezik ti je v redu in grlo tudi.«  
Vzame še stetoskop.

Spustim težko torbo, ki jo nosim.  
»Globoki vdih, prosim.  
Takšni, da zvrtil se ti v glavi.«  
Poslušaj, uho na hrbet mi pristavi.

Vedel sem, kaj sledi ...  
»Sedaj pa še srce.  
Treba je prisluhni! tudi njemu.«  
Zato zadržal sem ga v objemu.

Stiskam ga. Izmikam se pregledu.  
»Daj no, vse bo v redu.  
V to sem prepričan.«  
S pogledom v oči pri priči me prepriča.

Nadane si slušalke in prisluhne.  
Tišina.

Preveri, ali jih je pravilno priklopil.  
Tišina.

Poveča glasnost.  
Nič.

Še vedno poskuša, še vedno upa.  
Išče in išče, na koncu obupa.  
Luknja v prsih, strmi v prepad.



Okameni od strahu, stop in gre v grad.

Belina obraza akrilne bele rabi.  
Odpre svoja krila. Izgine v daljavi.  
Izkazalo se je, da angel bil je pravi.  
Izkazalo se je, da me nič ne pozdravi.

Prav mi je.  
Kaj pa nisem jedel več brokolija, ko bil sem še mali ...

**= napisala**

džus vodko brez vodke prosim  
pa pomaranč tudi ne maram  
znajo biti kisle

baltazar je na televiziji  
a ta je ugasnjena  
škoda

preposto pametno ja  
tisti avti pa to ja  
pripaši se

ba-bal ... sem se hitre vožnje  
ko sem bil majhen  
enkrat

dorasel ali odrasel  
nikoli mi niso povedali da je to premetanka  
da da ali ja ja  
nikoli mi ni bila preveč všeč prežganka

pa sem jo jedel  
vzljudil  
nikoli užival v njej a se navezal nanjo  
zato ti ne zaupam zato te tako gledam  
zato te želim porezati preden ti odrežeš mene  
nisem manijak sem strahopetec  
zakaj ne razumeš zakaj mi ne zaupaš  
zakaj tolikokrat pogledaš stran

saj vem povedala si mi  
a se ne spomnim  
spomnim se hrupa

da ogromno hrupa  
glas preko glasu  
pa čeprav sva bila sama  
da sama sva bila

moral sem jih utišati  
in samo tvoja usta so bila odprta

### **Nobody kot 2.**

Čudna misel prižge žarnico.  
Tresljaji mi preplavijo telo.  
Kaj če nikoli ne pobegnem?  
Kamenje je vedno bolj težko.

Breme in vreme, ki ga prinaša oblak,  
z leve prihaja,  
kakor moj vlak.  
Dnevi moje večnosti, stop in je stop ali znak.

Galeb ali pobarvan golob.  
Na nebu ju ne loči otrok.  
Pa tudi ko zbeži balon,  
kakšne barve bil je jok?

Mogoče bež?  
Mogoče bordo?  
Avto ali avtobus.  
Konj ali kolo.

Kot kroga obstaja,  
ker ti govorim o njem.

Ti obstajaš,  
ker ti govorim o kotu.

### **Novo in staro**

med vrsticami

med rešetkami  
umazan od črnila

v črtasti obleki  
tresem se na postelji

omet imam na veki  
nisem znal zbežati

nisem znal razbrati

med vrsticami ti si hodila  
med rešetkami si mi govorila  
duša mi je umazana od črnila  
v črtasto obleko si me ogrnila

tresem se na postelji v kehi  
odkrušen omet imam na veki  
nisem znal zbežati ko za mano si hodila  
nisem znal razbrati kar si mi govorila

### **Pozabljivec**

Saj ga zanimajo ostali. Samo ne toliko kot on.

Pozabil je na vse. Pozabil, da je slon.

Prenehal je ljubiti. Pozabil, da je on.

Pozabil govoriti, ko je odložil telefon.

Pozabil se je skriti, preden pride on.

Ni upal pobegniti, predaleč zanj je dom.

Pozabil se je obleči, kaj mislil si bo on?

Padel je kot sladkor, pojedel je bonbon.

Priznati si je moral, da prav imel je on.

Njega več ne bo na nebu, πka kom!

Znižaj ton. On je on.



KATJA RUPEL

## **Bitka brez konca**

Tema se je širila po večernem nebu in odrivala preostanke sončnih žarkov pred seboj. Kot da sta se vreme in čas dogovorila, so se na nebu začeli zbirati temni oblaki, ki so prekrivali nebo in zavili zemljo v temo.

Vojščaki so neustrašno stali zbrani okoli svojega poveljnika, ne meneč se za bliskanje in nevihtne razmere zunaj. Njihova pozornost je bila usmerjena v poveljnikove besede, zadušene z občasnim grmenjem.

»Tovariši! Napočil je dan, ko se postavimo v bran. Stopili bomo skupaj in premagali zlobno kraljico ter se osvobodili tiranije. Predolgo že trpimo, ne smemo zapraviti svojega truda in priprav. Danes stopimo na bojišče in se upremo,« jih je glasno nagovoril poveljnik. Njegovo zdravo oko se je bleščalo v soju bliskov in odločnost, ki je žarela iz njega, je zanetila plamen upanja v prisotnih vojščakih.

»Pomnite, tovariši, vaša odločnost ne sme popustiti. Nič vas ne sme omajati. Ne poslušajte, ko vam govorijo, da imajo človek in živali skupen interes, da je prihodnost enega prihodnost vseh. To so vse laži. Človek ne služi ničemu drugemu kot svojim željam.«

»A mi sploh spadamo med živali?«

»Ššš!«

Bojevniki so potrpežljivo čakali na robu in premlevali strategijo, preden so prišli nasprotniki. V temi so poslušali, da bi slišali, kdaj se nasprotnik bliža, vendar zaradi grmenja niso slišali ničesar. Zanesli so se lahko samo na svoj vid.

Končno se je, med neskončnim grmenjem in bliski, pojavil tanek trak svetlobe na tleh. Vojščaki so obstali nepremično, pripravljeni na boj.

Bitka se je začela.

Vstopila je sovražnikova podporna enota.

Sobo je napolnil šum deroče vode.

Vojščaki so se pripravili, kajti zdaj so slišali bojni krik glavnega sovražnika. Njena druga podporna enota jo je prinesla noter in jo položila v areno, ki se je polnila z vodo. Tam se je zvijala in obračala naokoli ter zahtevala svoje igrače. Zver, vedno lačna bitke, ne bi bila nikoli zadovoljna, če ne bi bilo prelite krvi, preveč bi bilo pričakovati, da bi imela kraljica miroljubne odnose s svojimi podložniki.

Drugega za drugim so vojščake dvignili in prenesli v areno.

Ko je bila ta napolnjena z vodo, so začeli izpolnjevati načrt. Hitro so se premikali po terenu. Imeli so premoč v številkah in tudi topografija jim je bila v prid.

Vsak od njih se je premaknil na vnaprej določeno pozicijo.

Do sedaj je vse potekalo gladko in v njihovo korist. Njihov načrt je bil: plavati okoli kraljice, počakati, da se izčrpa, in tako prisiliti njeno podporno enoto, da se umakne iz arene. Edina želja bojevnikov je bila, da bi svobodno zaživeli v svojem naravnem okolju.

Premikali so se hitro in drzno. Švigali so cik-cak, krožili in nepredvidljivo spreminjali smer. Hiteli so okoli kraljice in premagovali valove, ki jih je povzročala. Adrenalin v njihovih žilah jih je polnil z energijo in držal njihovo pozornost na cilju.

Kmalu so opazili, da se kraljica premika počasneje in manj koordinirano. Videti je bilo, da bo njihov načrt uspel, vendar je nenadoma vse padlo v vodo.

Glasi pisk je prekinil njihovo zbranost.

»Ujela je Enookega!«

»Poveljnik – ne!«

Vojščake je zajela panika, začeli so se premikati počasneje in manj natančno. Kraljica je ujela poveljnika, ki je bil njihov glavni adut.

»Ne skrbite zame, nadaljujte z borbo, še vedno nam lahko uspe. Ne predajte seeeeeeeee!«

Poletel je preko sobe v zid, pokrit s ploščicami. Tam je nezavesten obležal.

Prvi je padel.

»Še vedno nam lahko us ...« je zapiskal naslednji, preden je bil ujet skupaj s prijateljem, preden so oba katapultirali v sobi.

Samo štirje so ostali.

Drug za drugim so okrutno izgubljali zavest.

Dva, pribita v steno arene, naslednji, skoraj zadavljen v kraljičinih ustih, vse samo zato, da so bili odvrženi z bojišča.

Zadnja bojevnica je bila preveč okamenela, da bi karkoli storila. Lahko je samo še opazovala, kako so njeni sobojevniki padali.

Zadnje upanje se je razblinilo.

»Suzi, saj sva ti že rekla, da ne meči gumijastih račk iz kadi,« je dejala kraljičina mama. Zavzdihnila je in pričela pobirati bojevnike, razmetane po kopalnici.

»Draga! Ne boš verjela, dejansko je tokrat pustila eno v kadi,« se je nasmejal oče, ko je dvigoval Suzi iz vode. »Jo pustiva tu?«

»Ne, mislim da bo preveč osamljena. Dajva jo nazaj na polico k drugim. Mogoče jim naslednjič uspe ostati skupaj v kadi.«

Tako so bili bojevniki spet združeni. Oskrbeli so ranjene in preleteli neuspeli načrt. Poveljnik, znan tudi kot Enooki, je stopil naprej: »Tovariši, pogumno smo se bojevali. Z vsako bitko postajamo močnejši. Naslednjič nas ne bo porazila. Naslednjič bomo dosegli svobodo!«

»A ne reče tega vsakič?«

»Šššš!«



# ROK HRUSTEL



*Rok Hrustel*

### **Čas brezčasje**

Šolske ure so daljše od neskončnosti,  
vse ostalo pa mine prej kot v sekundi.

Ker kadar je čas najnujnejši,  
takrat ga je manj, kot bi si ga želeli.

Tudi če bi bil na moji strani,  
bi še vedno tekel v toku časoreke.  
Preden bi ga uspel spremeniti v čas, ki je meni po meri, bi utonil.  
Raje ga dolgočasno opazujem z obrežja,  
saj je vsevednovidni modrec.

### **Očividnost**

Ko dan nastane iz noči,  
se svetloba odbije v naše oči.

Tam se od očesne leče  
usmeri na mrežnico, nato  
informacije zbrane  
potujejo v možgane,  
kjer nastane slika  
okolice znane ali neznane.

Stvari, ki jih poznamo,  
vidimo kot panoramo.

Vidimo ves svet, poln lepote,  
a ne moremo mižati, ne da bi videli tudi grozote.

Življenje ima, kot kovanec, dve plati,  
med njima lahko izbira vsak, tudi ti.  
Nikoli ne smeš pred strahovi bežati,  
ker moramo z očmi gledati, ne mižati.

**P**redvsem smo tu zato, da vidimo svet, ki je okrog nas,  
**o**kolico, ki spreminja jo čas,  
**g**orovja, planote, gozdove,  
**l**epa jezera, reke, slapove, da  
**e**nostavno pogled  
**d**efinira, kar vidijo oči in srcé.



### **Odgovorno z odgovornostjo**

Imel sem na voljo milijon možnosti,  
a izbral sem le eno.  
Izbral sem odgovornost.  
Zato še vedno občutim krivdo,  
ko se kaj ne izide tako, kot je bilo napovedano.  
Občutim krivdo, kot da bi bil edini, ki je lahko kriv,  
kot da bi bil jaz edini, ki dela vse narobe.  
Šele zdaj sem ugotovil, da je bilo to samo v moji glavi,  
sedaj vem, da delam prav, saj čutim dotik svetlobe.  
Ne bojim se več svoje odgovornosti.

### **Pesem poetu**

Naj pesem moja poje slavo poetu vseh poetov,  
ki je izpovedoval svojo ljubezen in nesrečo preko sonetov.  
Naj pesem moja povečuje slavo poeta,  
ki se je norčeval iz Kopitarja preko soneta.  
Naj pesem moja poje spoštovanje poetu,  
zaradi katerega je slovenska pesem znana po svetu.  
Naj bo pesem moja hvalnica vsem poetom,  
ki svojo poezijo delijo s svetom.

### **Različno drugačen**

Sem to, kar sem,  
a hkrati nimam časa,  
da bi to bil.  
Vse, kar sem bil, blede kot beseda s papirja,  
novi jaz se samo še s starim mano primerja.  
Pravi jaz je obtičal v preteklosti,  
moje misli so v koraku s prihodnostjo,  
oči pa zaspano buljijo iz sedanjosti.  
Ni pomembno, kdaj se bo sklenil preteklo-prihodnji-sedanji krog,  
ker jaz sem vedno bil in vedno bom Rok.

### **Svoja srečna pot**

Vsi hodimo vsak po svoji poti,  
sprejemamo vsak svoje odločitve,  
ne smemo se bati neuspeha ali zavrnitve,  
soočiti se moramo z vsem, kar nam pride naproti.

Se truditi, garati za svoje sanje,  
do soljudi gojiti spoštovanje,  
razvijati svojo ustvarjalnost,  
izboljševati realnost.

Nikoli ne smemo pozabiti svojih začetkov,  
spominov na trud, na odpovedovanje.  
Čeprav svojo ceno imajo vse sanje,  
na koncu ne moremo prešteti nagrad in zadetkov.

Del vsakega življenja je bolečina,  
brez nje ne bi znali ljubezni in veselja ceniti.  
Zakaj se jo vsi trudimo prikriti?  
Sčasoma se zapolni vsaka prazninska globina.

Nekoč bo vse tako, kot mora biti,  
le svojim sanjam moramo slediti.  
Ne smemo hoditi tako, kot družba z bobnom narekuje,  
ker vsak od nas si svojo srečo kuje.

### **Večnost slave**

Ere vse, vsa obdobja niso premogla takšne slave.  
Čiste slave, ki vam bila bi konkurenca.  
Ni še bilo takšnega viteza, kot je bila vaša ekselenca.  
Arhaični vitez visoke postave.

**Modri** ste in plemeniti kot vaši ideali.  
Zasloveli ste kot vitez žalostne podobe.  
In videli ste svet po svoje, kar je bolj prav kot narobe.  
Tako ljudje so vašo veličino spoznali.

**Osvobodili** ste galjote, osvojili Mambrinov šlem.  
**Hoteli** ste živeti v slavi svojih prigradov.  
In res ste danes slavni vsepovsod.  
**Kihot**, don Kihot je ime, ki odmeva po svetu vsem.

**Niste** le vitez, pesnikom, pisateljem ste navdih.  
**Odnehali** niste nikoli, nikoli je niste pred bojem pobrisali.  
**Don Kihot**, mnogim boste vedno zgled.  
Z vsem dolžnim spoštovanjem:  
Rok Hrustel.

### **Voljno volji**

Vse je treba narediti  
v nesorazmernem razmerju časa in obveznosti.  
Volja človeku ne dovoli  
vsega iz rok spustiti.  
Volja poskrbi,  
da se vsaj nekaj naredi.

Volja je nezlomljiva, neuničljiva in nepremagljiva  
v vsakem človeku.  
A kdor je ne uporablja pravilno,  
ne dela z njo, ampak prisilno.

### **Vrednost vednosti**

Zakaj besede, ki so pomembne,  
izginejo iz moje glave kot denar iz blagajne.  
In zakaj so besede, ki so meni pomembne,  
drugim ničvredne.  
In zakaj je taka razlika med znanjem, ki ga hočem dobiti,  
in besedami, ki jih moram znati za oceno.  
Verjetno zato, ker me bo vsaka beseda nekam pripeljala  
ter bo, ko bo vse izginilo, zapisana nekje ostala.

### **Zasnjane sanje**

Mogoče imam priložnost, da uresničim svoje sanje,  
mogoče imam možnost, če se enostavno dovolj potrudim.  
Ne glede na uspeh ali neuspeh se bodo sanje še sanjale.  
Trud, delo ... pa se bodo uresničile.

A sanje minejo, ko pride jutro,  
razen če so takšne, da se sanjajo naprej v dan.  
Ali bom še naprej sanjal, ali bom uresničil sanje,  
tega še ne vem dobro.  
Vem le to, da ne bi rad zasnjane svojih sanj.



IZA ANDERLUH

*Iza Anderluh*

### **Jesen**

Lepo škrlatno je drevo,  
ko hladen veter pihlja.  
V vseh barvah žari jesen,  
a nebo ostaja sivo.

Jesensko listje, kam hitiš?  
Radi bi te ujeli.  
Z vetrom rajaš in se vrtiš,  
potem zaspiš na cesti.

Plešejo veje in v mrazu drhtijo,  
ostale so brez pisanih odej.  
V koprenah se skoraj izgubijo,  
ko pride k nam jesen.

### **Prazen prostor**

Ne vidim te.  
Nisi v vsakem oknu,  
skozi katero pogledam.

In ne pogrešam te.  
Ne mislim, da nama je namenjeno,  
nisi manjkajoči del.

Ne slišim vsakič,  
ko nekdo izgovori tvoje ime.  
In ne bom čutila,  
četudi zgorim v plamenih.

Ne obžalujem dneva, ko sem odšla.  
Sama sem v glavi.  
Iščem srečo v tuji postelji,  
čeprav vem, da je ne bom našla.  
Ker si samo ti  
napolnil ta prazni prostor.

## Verjamem

Verjamem, da bom nekega dne  
zopet uživala v tvoji družbi,  
v tvojih dotikih, besedah, poljubih.

Težko je, dragi moj.  
Dnevi so temačni, sonce se je skrilo.  
Noči so predolge in samotne.  
Ne vem več, kakšne so zvezde.  
Dež mi izpira ranjeno dušo.  
Me jutranja megla vabi v neznano?  
Naj izginem?

Ni besed, ki bi dovolj nazorno  
povedale, kako zelo te pogrešam.

Tvoje oči, nasmeh, nagajiv pogled,  
tvojo kožo, dotik ...  
Kje naj začnem?

Moje solze so polne zgodb,  
zanje ne potrebujem besed.  
Praznina v meni je ubijajoča.  
Vrni se.

Rekel si, naj ne jočem.  
Naj ne točim solz, ko te ne bo več.  
Ampak ta čustva ...  
Ta čustva so zame preveč.  
Zakaj sploh čutim?

Želim ležati poleg tebe,  
nočem obstajati,  
če ne morem biti s teboj.

## **Zakaj se ne spomniš?**

Kdaj te bom spet videla?  
Odšel si brez slovesa.  
Brez zadnjega poljuba.  
Niti besede nisi rekel.

Se ne spomniš,  
zakaj si me ljubil?  
Spomni se vsaj,  
da si me ljubil.

Kdaj si zadnjič pomislil name?  
Si me popolnoma izbrisal  
iz svojega spomina?

Pogosto razmišljam,  
kje sem naredila napako.  
In bolj kot razmišljam,  
manj vem.  
Dala sem ti prostor,  
da si lahko dihal.  
Ohranjala sem svojo razdaljo.

Zakaj se ne spomniš,  
da si me ljubil?





DAŠA KRIŽNIK



*Daša Križnik*

### **Čustva srca**

Ko pogledaš me,  
čutim, kako srce utripa.

Ko pristopiš mi,  
čutim, kako razbija.

Ko pobožaš me,  
srce se mi ustavi.

Ko poljubiš me,  
mislim, da si pravi.

Ko odideš,  
srce ne ve, kako naj čuti.

Vidim, da si z drugo.  
Te še vedno ljubim?

### **Ljubezen**

Ljubezen je sreča,  
ki jo občutiš,  
ko nekoga spoznaš.

Lahko se zgodi  
na prvi, drugi ali tretji pogled,  
a če je prava,  
prava, močna vez med dvema,  
se ta vez  
nikoli ne pretrga.

Ljubezen je lahko tudi žalost,  
ki jo občutiš,  
ko ti nekdo zlomi srce.

Takrat je  
šibka, krhka vez,  
ki se zlahka pretrga.

Ljubezen je  
majhna ali velika,  
močna ali šibka.

## Zahrbtno obrekovanje

Zahrbtno obrekuje skupina izbranca,  
saj je drugačen, doma je s klanca.  
Svojo moč v boju proti njemu zbere  
in človek s klanca se nikoli ne pobere.

Obrekujejo ga dan in noč,  
ko poskuša priklicati pomoč.  
Nihče ne sliši njegove besede,  
a še vedno pričakuje pomoč od tebe.

Kako mu pomagati, to je vprašanje.  
Nam pri tem pomaga znanje?  
Je prvi korak, ki ga naredimo,  
naša volja, da se pogovorimo?

Pesem nam zdravi duha,  
v njej je vsak glasnik strpnosti doma.  
Z glasbo ljudi navdihuje,  
z glasbo jih združuje.

Pomagajmo mu s skupnimi močmi,  
naj živi med dobrimi ljudmi.  
Ves svet naj z njim povezan bo,  
ne s slabimi nameni in z nestrpnostjo.

## Zima

Ko zima prišla bo,  
svet bo leden,  
mraz bo premagal  
toplo jesen.

Zima prihaja  
s sivega neba,  
snežinke počasi  
padajo na tla.

Zima prišla je,  
ni več zelenja,  
v spominu ostaja  
čas hrepenenja.



NELI JEVŠENAK

*Neli Jevšenak*

### **Bolečina**

Zakaj si me odrinil,  
če sem ti dala vse,  
svojo ljubezen in svoje telo?  
Ali ti to ni bilo dovolj?

Svoj čas sem zapravljala  
zate in tvoje težave,  
a ti si mi zadal  
le boleče rane.

### **Ti**

Obstaja le ena oseba,  
ki mi vsak dan polepša.  
To si ti.  
Tvoj pogled je zame droga,  
tvoj nasmeh je zame dobra volja.

Ko sem žalostna, si želim  
le tebe in tvoj objem.  
Potrebujem tvoj nasmeh,  
ki polepša mi vse.  
Potrebujem tvojo besedo,  
ki mi vedno vlije energijo.

Hvala ti, da si tukaj  
vedno zame,  
v dobrih in slabih časih.  
Brez tebe ne morem živeti.  
Zato ti pišem pesmi.

## Prva ljubezen

Dobro se spomnim tistega dne.  
Ko sem te videla, sem se zaljubila vate.  
Zdaj so najine poti razcepljene.

V sanjah še vidim pogled,  
ki mi je polepšal dan,  
najine ljubezni pa ni več.

Jočem zaradi tebe.  
Minevajo dnevi, meseci, leta,  
izgubljajo se besede.

Najine poti so razcepljene,  
a vedno boš luč v mojem življenju,  
vedno boš ključ, ki odpira moje srce.

Morda se bova zopet srečala,  
morda bova skupaj živela ...  
Morda se bodo nebesa zemlji približala.



# LANA KOLAR



*Lana Kolar*

### **Tišina**

Težko je.  
Že mesec dni si tak.  
Zakaj? Povej, daj mi znak.  
Težko je.

Kar naenkrat je bilo.  
Kot noč se spremeni v dan,  
ki je z dežjem in meglo obdan,  
bi se lahko sonce, pa še ni vzšlo.

Zmrazi me in obda me hlad.  
Oči prikujem na oči,  
tisto iščem, tega ni.  
Me sploh imaš še rad?

Tuj se zdiš.  
Gledaš nemo, brezizrazno,  
vsak dan mimo mene v prazno.  
Zakaj nad mano ne kričiš?

Razočaran si.  
Vidim in nisi edini.  
Počasi se predaja bolečini  
vse upanje in to boli.

Toplina.  
Kjer naj bi bila, je mraz.  
Sovraštvo, tema, mrk obraz,  
prej ljubezen in milina.

Up v meni se razbija.  
Ni ga več, a suhe so oči.  
Tišina sama zase govori:  
Besede bolijo, molk ubija.

## Kaj iščem v knjigi?

Na prvi pogled ni nič posebnega, bi rekla. Le kup papirja, ki se skriva za platnicami. Morda me prav zato privlači. Ni ji mar, kakšen prvi vtis bo naredila, mirno čaka, da jo vzameš s police, in se v sebi potihoma hihita, ker ve, da te bo bolj kot zunanost prevzela njena vsebina. Nevsiljiva, a zato toliko bolj mamljiva.

Moram jo vzeti v roke. Ne odprem je še, le držim jo. Nič se ne zgodi. Njena skromnost me vabi, da bi jo odprla, a se zadržano sprašujem. Zakaj jo sploh hočem prebrati? Kaj pričakujem? Morda izhod iz resničnega življenja, pobeg pred težavami? Ali pa le družbo? Nekoga, ki je tak kot jaz, drugačen od ostalih, ki zna poslušati in me razume? Imam sploh čas? Mi lahko da več kot kak drug medij?

Moram se prepričati. Pošteno me že srbijo prsti, zato odmaknem platnico. Z očmi se premikam od besede do besede in vedno več jih puščam za seboj. Le kakšen trenutek kasneje se znajdem tam. V novem svetu, ki pa se zdi nekako znan. Z vsako črko, besedo in piko začne vse okoli mene dobivati obliko, barvo, karakter. Kot vakuum me vleče vase.

Hodim po ravni, s cvetlicami postlani travnati poti in opazujem. Pojavijo se ljudje, ki jih spoznavam in ocenjujem. Ugotavljam, kdo mi je všeč, koga se bojim in kdo mi gre na živce. Podobno je resničnemu svetu, vendar se tu počutim svobodno kot ptica, ki leti po sinje modrem nebu, s katerega se mu sonce toplo smehlja in ga boža s svojimi dolgimi žarki. Z ničemer ni obremenjen, saj ve, da mu tam nihče nič ne more. Prav tak občutek varnosti me obdaja.

Pot se začne vzpenjati in tudi cvetic je vedno manj. Sonce se skriva za oblake, srce pa mi začne biti hitreje. Čutim, da se je nekaj spremenilo. V daljavi zagledam ljudi, ki sem jih prej spoznala. Zdaj hodijo hitreje in niso več tako veseli. Tudi v meni se nekaj premakne. Na plano prihajajo čustva, ki jih ne morem nadzirati. Radovedna sem in malo me je strah, ker ne vem, kaj bo sledilo. Čutim tudi zadovoljstvo, saj vem, da bo postalo zanimivo, nato pa se pojavijo še prve sledi adrenalina.

Zdaj je pot že res strma. O cveticah ni več ne duha ne sluha, ljudje pa ne hodijo več, ampak že tečejo. Vedno hitrejši so. Tečem z njimi, srce mi razbija tako močno, da se mi zdi, da bo vsak čas skočilo iz mene. Pred nami se prikaže vrh klanca, vzpenjamo se po njem. Sonce je med tem, sploh nisem opazila kdaj, izginilo in na nebo so se pripeljali črni oblaki. Začne deževati. Ko smo tik pod vrhom, se prikaže strela, takoj za njo pa se zasliši grom. Prispemo na vrh, a nisem utrujena. Nasprotno, želim videti, kaj sledi. Strele zdaj ne švigajo le iz oblakov, temveč tudi iz oči ljudi, in zdi se mi, da sem priča kar dvema nevihtama hkrati. Srce mi še vedno razbija, strah me pa ni več. Opazujem človeško nevihto in poslušam, kaj ljudje govorijo. Nekaj izjav me presune, da mi zastane dih, a zaradi njih začenjam razumeti. Nad mano se pojavi košček sinjega neba. Nasmehnem se sama sebi in gledam, kako postaja vse večji. Pogled preusmerim na množico. Nekateri so se že začeli spuščati nazaj v dolino in so videti precej boljše volje.

Med spustom se tisti košček neba še vedno širi in obzorje se mi razjasnjuje. Nevihto smo pustili za sabo, med skalovjem pa se začnejo pojavljati prve cvetlice. Pogledam okoli sebe in ugotovim, da so očitno tudi konflikti ostali na vrhu za nami. Obrazi so še nekoliko nejevoljni in kislji, vendar z vsakim korakom postajajo jasnejši.



V dolini se spet znajdem med rožicami, vse se upočasni, ljudje si segajo v roke in se objemajo v znak sprave. Orosijo se mi oči, takoj za tem pa mi po licih začnejo polzeti solze. Ne obrišem si jih. V realnosti bi si najbrž jih, tu pa se počutim tako varno in svobodno, da jih pustim, da tečejo.

Še preden se zavem, spet sedim na postelji v svoji sobi. Knjigo držim v rokah. Še enkrat pogledam na začetno platnico in pomislim, kaj vse se skriva za njo. Ko sem brala, sem se počutila, kot da spadam tja, pobegnila sem od svojih težav in skrbi in domišljijo peljala na dolg sprehod. Prijalo mi je, zdaj se počutim spočito. Ne vem, kako dolgo me ni bilo, in mi tudi ni mar za to, ker vem, da je bil moj čas koristno porabljen.

Vstanem in stopim do police. Še zadnjič pogledam knjigo, pobožam platnico in čisto tiho rečem: »Hvala!« Odložim jo nazaj na njeno mesto, se nasmehnem sama pri sebi in pomislim, kakšno »težo« ima ta majhni kup papirja.